

# KAGERPLASSEN

20 juni

Christine, Chris, Fons, Antoine,  
Marc, Stein, Jan, Juan, Pol, Ferre

Zaterdag stonden we paraat voor een tochtje op de Kagerplassen. Een waterplas in het Groene Hart van Nederland, iets voorbij Leiden, niet direct in de buurt. Op het tochtenblad waren enkele namen geschrappt, toch waren er nog 10 ongeduldige die stonden te trappelen om te vertrekken. Ons groepsgevoel zorgde er ditmaal voor dat we slechts met 3 auto's vertrokken, die de 130 km moesten overbruggen. Alles liep vlotjes die ochtend. Alleen het einddoel, onze instapplaats op de Zijl werd een probleem. Een slagboom barricadeerde er de toegangsweg naar de plas. Die was er 2 jaar geleden nog niet. Wel gaf een infobordje bij de slagboom een alternatieve weg aan, om het doel te bereiken. Er werd even overlegd en besloten een andere instapplaats te zoeken, niet evident in dit gedeelte van Nederland. Maar enkele gepasseerde bruggetjes en een kanovaarder gaven hoop op succes. Privédomein blokkeerde tot 2x toe onze pogingen. Uiteindelijk werd de Watervereniging Vennemeer de oplossing. Twee jaar geleden hadden een groepje SKK-ers hier al voor de deur gestaan. Die bleef toen hermetisch dicht. Een BBQ van de vereniging was de boosdoener, geen plaats voor onverwacht bezoek was het verdict. Ditmaal was onze timing beter. Na een keurende blik van de havenmeester werd het licht op groen gezet. We konden er tevens genieten van de aanwezige accommodatie. Nette toiletten, instapsteiger op kajakhoogte en het clubhuis met terras dat net werd geopend. Van deze opportuniteiten werd dan ook gebruik gemaakt. Een bakje koffie stond voor het vertrek te dampen op tafel. Alleen waren een deel van de geserveerde melkjes van bederfelijke kwaliteit. Na een ruilbeurt had de nieuwe lading geen kabbelend effect meer op de zwarte vloeistof. Blijkbaar drinkt men hier zijn koffie puur. Zonder stress en relaxt werden de bootjes in het water gelegd. Fons en Chris waren de enige met een Canadees. Zij besloten hun eigen waterlopen te kiezen, uit vrees om anders de kajakkers te veel in snelheid te beperken. Met een fotootje van de waterkaart verdween het duo na het Vennemeer in het Achtergat, de Watertuin in. Wij trokken via de Zijl de plassen op. Een licht briesje zorgde voor wat rimpeling, die weinig invloed had op het tempo. We voeren achter het eiland Zwanburgerpolder, richting Warmond. Op de plas was er al wat activiteit. Twee groepen zeilbootjes werden naar het midden van de plas getrokken. Daar kon de jeugdige bemanning hun kennis demonstreren met het opzoeken van het ideale windvlaagje.

Achter het eiland keerden wij onze boeg richting Lakerpolder via de waterweg Spriet. Deze werd ook gebruikt door een aantal motorboten. Een omgebouwd puffertje stak er ons voorbij en blies wat giftige benzinedampen in onze neusgaten. Tussen de twee eilanden gaf de pruttelpot de geest. De twee jonge snakes dobberden hopeloos op de golfjes richting eiland. Hoe ze ook hun best deden, ze kregen hun stuwkracht niet meer aan de praat. Veel hulp van voorbijvarende boten kregen ze ook niet. De goodwill van enkele SKK-ers was dan ook van harte welkom. Eerst werd Marc zijn GSM geleend, om het thuisfront te alarmeren van hun miserie. De wind had er wel zin in en duwde het bootje naar het eiland. Daar glommen de grote keien als haaiantanden, klaar om toe te happen. De gasten zagen het niet zitten om vast te lopen op die keien en smeekten om hen terug naar de vaargeul te trekken. Duwen met de kajak was geen optie, dus speelde Marc voor Jerom. Aan zijn reddingsvest werd een touw geklikt en het boottrekken kon van start. Onze machtmens trok dat gevaarte terug de plas op. Hij had zelfs de intentie om het ding naar de overkant te trekken waar er een bungalow stond met steiger. Hij was bijna in zijn opzet geslaagd, toen een jacht soelaas bracht. Stein had in de vaargeul de kapitein van deze boot om hulp gevraagd. Het jacht ontfermde zich over de ijzerwinkel en trok het ding terug naar de haven. We konden na deze prachtprestatie van Marc, zelfs ondermijnd door Antoine zijn tegendraadse trekkracht, onze tocht verder zetten.

Terug op cadans voeren we op het Norremeer. Een gebied voor raceboot en waterski. Gelukkig waren die nog niet present. Juan had door zijn geloste voetsteun, het al lastig genoeg om zijn boot de juiste richting te wijzen. Aan de Kagerpolder werd toestemming gevraagd om te lunchen. We mochten er op het terras, in de zon, achter een windscherm genieten van onze boterhammen, geserveerd met een Texels biertje.

Uitgerust en opgefrist, gleden we terug in onze bootjes van de hoge steiger. De wind zorgde voor iets meer gekabbel. We rondden het eiland en staken de volgende plas over. Via de Boerenbuurt, voeren we een stukje achterland in, waar tussen het riet de koeien, lager dan onze kuipen, stonden te grazen. Dit maakt het hier zo aantrekkelijk, je kijkt vanuit de kajak over de velden heen, meermaals doorkruist door witte zeiltjes. Toen we grachten en poelen achter ons lieten, kwamen we terug op de Spijkerboor, die we net na de lunch al voor een stuk hadden bevaren. Na de ronding lag de grootste plas voor ons, nl. Zweiland. Hier was het even uit de doppen kijken voor het verkeer op het water. Zon en wat extra wind had menig waterliefhebber uit zijn tent gelokt.

Zeilers en jachten passeerden ons links of rechts, van voor of langs achter, zelfs met muziek en dans aan boord. Als we de Zijp indraaiden richting vertrek werd het snel rustiger. Rond vier uur trokken we de kajaks op het droge en voor de laatste het water had verlaten was ook de Canadees gearriveerd. Fons en Chris waren enthousiast over de Watertuin. Ze hadden verschillende sloten doorvaren, een keer overgedragen, maar vooral genoten van het landschap, de molens, de rust en hun picknick aan de waterkant. Dit alles werd ons verteld bij een biertje op het terras van de watervereniging. Zij bleven nog een dag extra. Wij laadden de boten en keerden terug naar het Scheldeland.

Ferre